

Χολυγουντισμός καί 'Ολυμπιακοί 'Αγώνες

Ἡ χλιδή καί ὁ χολυγουντιανός χαρακτήρας τῶν πρόσφατων Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ Λός Ἀντζελες, πού γιά πολλοῦς θεατές ξεφεύγουν ἀπό τό πνεῦμα τοῦ Ὀλυμπισμοῦ, δέν εἶναι χωρίς προηγούμενο. Σέ ἕνα λεύκωμα πού ἐκδόθηκε, μέ εὐκαιρία τούς Β' Ὀλυμπιακοῦς ἀγῶνες τοῦ 1906', διαπιστώνει κανεῖς ὅτι ἀπό τίς ἀρχές ἥδη τῶ ἀιώνος μας, τίς καθαρά ἀθλητικές ἐκδηλώσεις συνοδεύουν ἄλλες τελετές στίς ὁποῖες κυριαρχεῖ τό «ὑπέρ-θέαμα» καί μάλιστα σέ μὴ ἐλληνικό πνεῦμα.

«Ὁ χρόνος ἤδη τῶν μεγάλων πανηγύρων προσεγγίζει.

Ἡμεῖς εἰσὶ ἀπομένονι πρὸς ἐργασίαν. Ἡ πόλις ἀρχίζει νά περιβάλλεται τὴν ἑορτάσιμόν τῆς ὄψιν.

Ἡ Δημοτικὴ ἀρχή, καίτοι παρὰ πᾶν δίκαιον δέν ἐθεωρήθη ἢ ἐπίσημος συμμετοχῆ τῆς ἀναγκαῖα εἰς τοὺς ἀγῶνας, προθυμοποιεῖται νά παρουσιάσῃ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἀνταξίαν πρῶτεινῶσαν τοῦ ἑορτάζοντος ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Αἱ ὁδοὶ ἐπισκεννίζονται πυρροδῶς ἅπασαι, οἱ δημοτικοὶ κήποι κοσμοῦνται, αὐτοπροσώπως δέ ὁ κ. Μερκούρης περιερχόμενος τὴν πόλιν, δίδει διατα-

γὰς διὰ τὴν ἄρσιν πάσης τυχοῦσης ἀσχημίας ἥτις θ' ἀπετέλει παραφρονίαν πρὸς τὸ ἀρχονικόν σύνολον, τὸ ὅποιον πάσα ἑλληνικὴ καρδιά φιλοδοξεῖ νά παρουσιάσῃ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων (...).

Ἡ ἐπιτροπὴ ἀφ' ἑτέρου συμβάλλεται μέ τῶν γνωστῶν Ἰταλῶν ἐργολάβων διακοσμήσεων κ. Φονταπίε ὅστις ἀναλαμβάνει τὴν διακόσμῃσιν τῶν κεντρικῶν ὁδῶν καί πλατειῶν τῆς πόλεως, τὴν διοργανῶσιν τῆς φωτεινῆς πομπῆς καί τὴν διεξαγωγὴν τῆς Ἑνετικῆς ἑορτῆς τοῦ Πειραιῶς, ἡ δέ ἐργασία τῆς διακοσμήσεως ἀρχίζει σύντονος. Ἀθηφυσικά καί τεργητὰ περιειλισόμενα εἰς στίλους τοποθετημένοι ἀπὸ τῆς πλατείας Ὀμονοίας, κατὰ μήκος τῆς ὁδοῦ Σταδίου, λαμπτήρες μικροὶ πολυχρωμοὶ κατὰ χιλιάδας, ἐπιγραφαὶ εἰς πάσας τὰς γλώσσας, θυρεοὶ, σημαῖαι ὄλων τῶν ἔθνῶν, μεταβάλλουσιν ἐν τῷ μικροῦ τὴν πόλιν εἰς νύμφην περικαλῆ.

Τὰ πάντα εἶναι ἔτομα ἤδη.

Ἡ δίκελλα σὺρεται διὰ τελευταίαν φορᾶν εἰς τὸ ἐπίστρωμα τοῦ Σταδίου. Τὸ σφύριον τοῦ διακοσμητοῦ τοποθετεῖ τὰ τελευταῖα ἄνθη. Οἱ ἐργάται τοῦ Δήμου ἐπιθεωροῦν διὰ τελευταίαν φορᾶν τὴν πόλιν, ἐν ᾧ ὁ

δόμοσ τοῦ ἑορτασμοῦ ἀρχίζει.

Αἱ μοναχικαί, τὰς ὁποίας ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκάλεσεν ἢ ἐπιτροπῆ, καταφθάνουσιν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, διασχίζουσαι μέ χαρμόσυνα ἐμβατήρια τὰς ὁδοὺς καί δίδουσαι τὸ σὴνθημα τῆς ἐθνικῆς χαρᾶς».

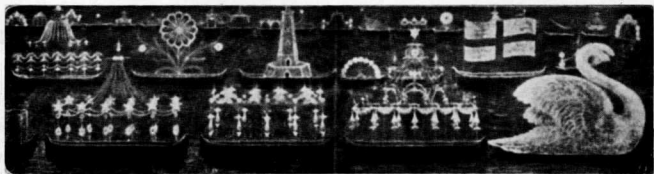
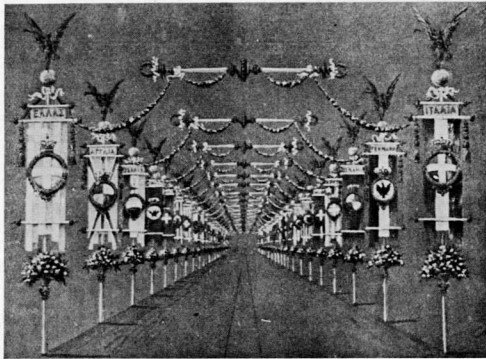
«(...) Ἀπὸ τῆς πρωΐας ἡ πόλις ἢ ἑορτάζουσα προσλαμβάνει καί μίαν ἰδιαίτην ἀκόμη ὄψιν. Τὴν ὄψιν τὴν ἐπίσημον.

Εἶναι ἡ προπαραμονὴ τῆς 9ης Ἀπριλίου τῆς ὀφειμένης διὰ τὴν πανηγυρικὴν ἑναρξιν τῶν ἀγῶνων. Στρατεύματα διασχίζουσιν τὰς ὁδοὺς, μοναχικὰ παρατάσσονται, ἀξιοματικοὶ καλπάζουσιν ἔφιπτοι σκορπίζοντες διαταγὰς.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 9/22 Ἀπριλίου.

«(...) Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ ἐτίθετο ἡ βάσις τῆς ἐνιγενούς ἀμίλλης, ἡ πόλις ἔξω ἐπανηγύριζε τὴν ἑναρξιν τῶν μεγάλων ἑορτῶν.

Αἱ χιλιάδες τῶν ποικιλοχρῶμων λαμπτήρων, αἱ ὁποῖαι ἀπέτελεσαν ὄνειρωδες σύμπλεγμα ἀκινήτων φωτεινῶν, τὰ φωτεινὰ τόξα τῆς ὁδοῦ Σταδίου καί τῶν πλατειῶν ἀνιμμένα δια ἐφώτιζον τὸ μέγα θέαμα τοῦ ἀνθρωπίνου κατακλινοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπιημῶ-

ριζε την πόλιν ολόκληρον. Ἐν ᾧ ὁμως ὁ κόσμος ὅλος εὐρίσκειτο εἰς τὰς ὁδοὺς, ἔξαφνα σβίνονται ὅλοι οἱ ἠλεκτρικοὶ λαμπτήρες καὶ ἡ πόλις βυθίζεται εἰς τὸ σκότος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ κλείονται ἐκ τῆς ἀποτόμου μεταπτώσεως ταύτης. Ὡς μαγικὴ εἰκὼν προβάλλει τότε θέαμα ἀσυλλήπτου μεγαλείου εἰς τὰς ὄψεις πάντων. Διὰ τεχνήτους συνδυασμοῦ χρωμάτων φωτισμένη ἡ Ἀκρόπολις ἐπρόβαλεν εἰς τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ ὁρίζοντος ὡς ἐν ὀνειρῷ τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαίας δόξης, ἐξιδανικευμένα εἰς τὸν ὀργανισμόν τῶν χρωματισμένων ἀκτίνων, αἱ ὁποῖαι μὲ ἀπαλὴν περίπτυν περιέβαλον τὰς καμπύλας, πρὸ τῶν ὁποίων ἀποκαλύπτεται ἡ σύγχρονος ἀρχιτεκτονική».

ΚΥΡΙΑΚΗ 16/29 Ἀπριλίου

«(...) Τὸ ἐσπέρας ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ολόκληρος ἐρημοῦται. Ξένοι καὶ ἐντόπιοι ἀπευδὸν ν' ἀπολαύσουν τοῦ θεάματος τῆς Ἑνετικῆς ἑορτῆς, ἣν μετὰ πάσης ἐπιμελείας διοργάνωσεν ἡ ἐπιτροπὴ εἰς τὸν λιμενικόν τῆς Ζέας.

Ὁμολογούμενος δὲ τὸ θέαμα ὡς ἐξειλίχθη τὴν ἑσπέραν ἐκείνην δὲν ὑπῆρξε τυχαῖον παρασκεῦασμα τεχνουργικόν, ἀλλ' ἐν ὅνολον ἁρμονικόν, εἰς ὃ συνευγάσθησαν ὁ Ἥφαιστος καὶ ὁ Ἀπόλλων, ἡ πυροτεχνουργία καὶ ἡ μουσική.

Ἐκατοντάς λέμβων, μὲ χιλιάδας ποικιλοχρόμων πρῶσων καὶ φῶτων ἐστολισμένων, πυροτεχνήματα ὠραία καὶ ἀπειρόσχημα, τὰ ὁποῖα μὲ ἐν σύνθημα ἦσαν ὅλα ὁμοῦ, κινούμενα ἐπὶ τῆ βῆσει προὔπολοιοιζομένην σχεδίου, ὥστε τὸ θέαμα νὰ λάβῃ ποικίλας μορφάς καὶ εἰκόνας, ὑπῆρξε μίᾱ ἀσύλλη-

πτου τῶν ὀφθαλμῶν πανήγυρις, ἐν ᾧ μουσικῆς ἤχου μαγευτικοί, ἐκπεμπόμενοι ἀπὸ τὰ ἐγχορδα ὄργανα πεντηκοντάδος μελῶν τῆς «Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας» μινγνόμενοι μὲ τὰς φωνὰς ἰσαριθμῶν χοροῦ νέων, ἀπέτελουν θεῖαν μελωδίαν, τῆς ὁποίας τὸ τέλος ἐκάλυπταν χειροκροτήματα εὐλακρῆν ἀπὸ τὰς ἑκατοντακισχίλιας χεῖρας τῶν θεατῶν.»

Σημείωσις

Ἡ Ὀλυμπιάδα τοῦ 1904 στὸ St. Louis τῆς Ἀμερικῆς θεωρήθηκε ἀτυχία γιὰτὶ «παράκλινη» ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν ἀγῶνων. Ἐτοῖ, ἀντὶ νὰ περιμένουν τοὺς ἐπόμενους ἀγῶνες τὸ 1908 στὴν Ἰταλία (ποῦ ὁμως πραγματοποιήθηκαν στὸ Λονδίνο γιὰτὶ ἡ ἐκρηξὴ τοῦ Βεζούβιου στὴν Ἰταλία δημιούργησε οἰκονομικὴ κρίση) ἡ Ἑλλάδα ἀποφάσισε νὰ ὀργανώσει τοὺς Β' Διεθνεῖς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τὸ 1906. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ θεωρήθηκαν, κατὰ γενικὴ ὁμολογία πρότυπο καλῆς ὀργάνωσης καὶ ἐπιτυχίας.